

Verhaal

Remco Campert rookt nog.

(Tekst Allard van Lenthe, januari 2024)

Remco Campert zat geregeld in de programma's van de theaters waar ik werkte en het was dan een genoegen om samen met hem sigaretten te roken op de pleintjes achter die theaters. Hij heeft het roken langer volgehouden dan ik.

In 2017 ben ik bij de première van de Campertdocumentaire 'Verloop van jaren' in Tuschinski in Amsterdam.

De schrijver-dichter zit midden in de Art Deco ontvangsthal. Er staat een tafeltje en een asbak naast hem.

Ik ben voor Remco naar Tuschinski gekomen, alleen Remco zit niet op mij te wachten. Hij zit op niemand te wachten.

Maar ze komen wel. Ze stromen de ontvangsthal in. Ze drommen om de schrijver-dichter heen als een bijenvolkje om de koningin. Remco wordt geknuffeld en gekust en iedereen heeft wat voor hem meegenomen.

Het is te veel van het goede, hij kan al die vriendschappen niet aan.

Na een kwartier komt hij al niet meer overeind en geeft hij zijn gasten zittend een hand. Hij steekt zijn hand omhoog, die wordt dan door iemand vastgepakt. Oh hallo! Ja hallo!

Wanneer hij weer eens een sigaret opsteekt, zegt een vrouw naast mij: 'Hij rookt nog. Zolang hij rookt, is hij nog niet dood!'

Deventer Schouwburg.

Eén van zijn laatste optredens gaf hij in 2018 in de Boekenweek in de Deventer Schouwburg.

Twee dagen voor dat optreden belt hij mij af. Hij heeft longontsteking, hij kan niet komen.

Ik zeg: 'Je bent de belangrijkste die avond, ik kan je niet missen! Kan ik je dan niet met de auto van huis komen halen? Desnoods met een ambulance!'

'Als dat zou kunnen.' zegt Remco. 'Mag ik dan wel roken? Dat lijkt me het ergste van een ambulance: dat je er niet mag roken!'

'Dan maar met de auto. Bij mij in de auto mag je roken!'

Opgetogen rij ik die Boekenweekavond naar de Jan Luikenstraat in Amsterdam-Zuid.

Wanneer ik bij hem aan bel, wordt er niet open gedaan. Nog maar een keer bellen en nog een keer. Ik krijg het benauwd, maar toch, na

een vierde keer komt Remco met een dikke jas aan en een muts op naar buiten.

Hij wil achter in de auto zitten.

Nee, hij wil niks eten of drinken, hij valt in slaap.

In de Deventer Schouwburg zet ik hem in de coulissen in een stoel.

Hij zit daar als een dood vogeltje. Wanneer hij moet optreden, staat hij moeizaam op, recht hij zijn rug, slaat hij wat stofjes van zijn broek en loopt hij kweik naar de microfoon.

Na afloop (staande applaus) breng ik hem meteen terug naar huis.

Nee, hij niets eten of drinken, hij zegt niks meer, hij valt in slaap.

Wanneer ik aan de directeur van de Deventer Schouwburg vertel dat ik blij ben dat Remco Campert die Boekenweelavond niet onder mijn handen is gestorven, zegt hij: " Dat was anders wel een mooie krantenkop geweest: Remco Campert sterft na een optreden in de Deventer Schouwburg!'